

A tudatosságra törekvő emberek azt gondolják, jól ismerik önmagukat, így aztán ők, vagy családjaik megdöbbennek, ha életükben nem várt fordulat következik be. Elmesélek nektek egy történetet, amelyből talán sokaknak feldereng az illúzió hatalma.

Régóta terveztem, hogy dacolva a természet törvényeivel és az elemek hatalmával véghez viszek egy olyan böjtöt, amellyel igazán próbára tehetem hitemet. A sivatag jó megoldásnak tűnt. Nappal szinte elviselhetetlen forróság, éjjel didergő hideg, nincs víz, nincs élelem, ami kísértésbe hozna, illetve ha a kísértés jönne is, nincs lehetőség engedni neki. Az összes holmim egy hálózsák volt, illetve a rajtam lévő ruhán kívül, plusz egy váltás öltözet.

Vásároltam néhány flakon tisztított vizet, amelyből napi két korty volt az előirányzat. Többre nem is volt igény, mert olyan rossz ízt hagyott az ember szájában, hogy az emberből inkább kifelé igyekezett minden sem, mint befelé. Kezdetben gyalog jártam a sivatagot, élelem nélkül és a napi két korty vízzel, menet közben imádkoztam és meditáltam az élet dolgain. Egy idő után letáboroztam egy helyben, és úgy folytattam a böjtöt. A bőröm sötét és olyan száraz volt, hogy amikor csak végig simítottam a karomon, vagy a lábamon, fehér –a hajkorpához- hasonló kis pihék hulltak nagy mennyiségben róla.

Néhány hét után érdekes dologra lettem figyelmes. Imáim és meditációim alkalmával a tudatom mindig hasonló képzeteket jelenített meg lelki szemeim előtt. Folyton jött egy kép, amelyből aztán nagyon hamar egy lyukszerű képződményben találtam magam. Pl.: láttam egy ház belsejét, aztán a következő pillanatban, a lift aknájában repültem lefelé, vagy láttam egy hegyet, és következő pillanatban egy mély gödörben repültem fejjel lefelé. Olyan is volt, hogy láttam egy konyhában egy húsdarálót, a következő pillanatban a húsdarálóban találtam magam, amely hirtelen megnőtt, és és abban repültem lefelé. Sok ehhez hasonló képzetem támadt, mindegyiknek a lényege egy üregben, lyukban való lefelé haladás.

A lyukak és az üregek mindegyikében volt olyan szerkezet, amely a húsdarálóhoz volt hasonló. Volt, hogy egy forgó ventilátor lapátjai állták az utamat, volt, hogy éles kaszák forogtak egy tengelyen, volt, hogy a szőlődarálóhoz hasonló késeken. Hamar rájöttem, hogy a saját tudatalattimban járok. A veszélyes elemek a tudatalattim védelmi mechanizmusai, amelyek arra emlékeztettek, hogy ne tegyek semmit barbár módon anélkül, hogy nem tudom annak a következményét, hiszen az életfunkciókat is a tudatalatti képzetek vezérlik. Amikor erre rájöttem, már tudtam, hogyan menjek tovább a veszélyes késeken, kaszákon és egyéb védelmi

mechanizmusokon keresztül. Vészjelzésnek adtam ki magam, amelynek hatására megálltak a védelmi mechanizmusok és gond nélkül továbbhaladhattam.

Összesen tíz alkalommal „voltam" spontán a saját tudatalattimban, általában az esti imáim, vagy meditációm közben tört rám hirtelen ez az élmény. A tíz alkalom mindegyike a tudatalatti egy-egy külön szintjére vitt. Az egyik szint élményét megosztom veletek okulásul.

Egyik este, amikor elragadott ez az élmény, a védelmi mechanizmusok „legyőzése" után egy nagy teremben találtam magam. A többi szinthez képest itt megdöbbentő látvány fogadott, először én magam sem akartam elhinni, ami velem történik. A teremben félhomály és sok ember volt, akik különböző pózokban szexuális aktust folytattak. Amikor visszatértem a „kinti világba" a „lent" látott képek folyamatosan kísértettek, sőt egyre durvább módon törtek rám. Mindenféle szexpozícióban, különbözőféle emberek (fehérek, négerek, sárgák) egymással keveredve adták át magukat az élvezeteknek. Emberek keveredtek állatokkal is, amely nyilván sok emberben undort kelt. Én sem értettem, hiszen én ilyen képeket egész életemben nem láttam, nem kerestem és nem is vágytam arra, hogy ilyen élményben akár résztvevőként, akár nézőként részt vegyek.

Elkezdtem imádkozni Istenhez, hogy szabadítson meg ettől a kísértéstől. Az ima hatására a kísértés nemhogy nem szűnt, hanem egyre többször, egy re intenzívebben tört rám. Már-már összefüggés látszott az ima és a kísértés között. Nem volt… Abbahagytam az imát, és inkább koncentráltam a megértésre. A szexuális indíttatású bűneimet megbocsátottam már magamnak, így az nem lehet az oka ennek az élménynek. Mitől van bennem mégis ilyen mélyen ez a sötétség? A választ néhány nap múlva találtam meg. Gyermekkoromban volt egy plátói szerelmem, akinek soha nem mertem elmondani, hogy mit érzek iránta, viszont szexuálisan nagyon vonzónak találtam. Ezt amilyen mélyen csak lehetett elfojtottam, soha senki nem tudta, és nem is sejthette azt amit érzek. Ez a sötétség, mint démon aztán önálló életre kelt bennem, és képes volt elrejtőzni úgy, hogy a korábbi önismereti „tréningjeimen" sem derült fény a létezésére. Ennek egyik oka az volt, hogy nem tartottam bűnnek a gyermekkori szerelmemet. Nem is az volt a bűn, hanem az, hogy féltem kifejezni önmagamat, az érzéseimet, illetve az elfojtott szexualitás.

Ma már tudom, hogy a szexuális vágyak elfojtása nem emelik az embert, inkább sötétségbe döntik őt. A vágyak alóli felszabadulás egyedüli megoldása a vágy okának megértésében, illetve a saját teljességben való őszinte hitben lakozik. Amikor rájöttem, hogy mi az oka a sötétségnek, már meg tudtam nevezni a démonom és Istenhez a helyes imával tudtam fordulni: „Uram, én teremtettem az önmagam kifejezésének és a hiábavaló szexuális vágy démonát, kérlek, szabadíts meg tőle, nem akarok többé félni" A kísértések abban a pillanatban

abbamaradtak, érzékszerveim kitisztultak, hatalmas fényt éreztem körülöttem és magamban. Az önmagam kifejezésétől való félelem és a hiábavaló szexuális vágy démona örökre távozott belőlem. A legfontosabb szó a „hiábavaló”, hiszen attól ördögi a képzet, hogy a vágy, mint sötét aspektusnak esélyt sem adtam az elfojtással, hogy kielégüljön, vagy esetleg le tudjak mondani róla.

Papok és szerzetesek, és sok ember, aki elfojtással él, nem tudja, hogy a helyes hit nem a tagadásban van. Sem Isten, sem Krisztus nem kérte, hogy elfojtsa az ember elemi ösztöneit, hanem arra tanították az embert, hogy azt erkölcsi rend szerint élje meg, amelynek a végén van lehetőség a szabadulásra. Mit jelent Istenben hinni? Semmiképpen nem azt, hogy az ember imádkozik nyakra-főre, vagy hasztalan rituálékon vesz részt Istenben hinni annyit jelent, hogy hiszek az igazságban és ragaszkodom hozzá minden áron. A igazság azonban különleges lelki dolog, aki azt mondja, igaza van, biztosan hazudik. Az elfojtás nem igazság, a félelem és a vágy sem. Az igazságot az találhatja meg, aki mindennél jobban szomjazza azt.

Minden emberben vannak ehhez hasonló képzetek, amelyet nem is ismer. Aki meg akarja találni önmagában az Istent, előbb fel kell tárnia lelke legmélyebb zugait, hogy győzni tudjon a sötétségen. Az én belső utazásom hatalmas élményt jelentett a számomra, egyetlen pillanat sem volt haszontalan, még akkor sem, ha a böjt sok szenvedéssel járt. „Valljátok meg egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok”. Jakab tanítása jó ellenszere az elfojtásnak. Inkább látszódjatok gyengének, mint elfojtsátok azt, akik vagytok, és az ördög vegye lelketeket. Az én elfojtásom előbb-utóbb megölt volna, hisz a bűn zsoldja a halál. Azáltal, hogy meg tudtam nevezni Istennek az igazi bűnömet, Isten megszabadított annak következményétől is. Most csak egy ilyen élményemet meséltem el nektek, de higgyétek el, hogy sokról tudnék mesélni még. Ha pedig egy olyan emberben ennyi sötétség volt, aki folyton kereste az Istent, mennyi lehet abban, aki nem hisz benne, vagy csak a szájával teszi azt.

A fenti szabadulás után volt egy intenzív élményem. Láttam az elragadtatást. Nagyon kevés élő ember ragadtatott el a Föld népességéhez viszonyítva. Az új Jeruzsálem elsősorban a korábban Krisztusban elhunyt emberekkel telt meg. Pápák, papok, és neves tanítók kerültek a pokolra úgy, hogy mindenki azt hitte szent emberek, de egyik sem kereste tiszta szívből az Istent. Térjetek meg, amíg nem késő. Isten kegyelmes, de aki a halál és a kárhozat mellett dönt, azt nem menti meg az akarata ellenére. Csak azt, aki szomjazza az igazságot és várja megváltóját.